

Arrest

nr. 66157 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE NUL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 februari 2010 dienen verzoekers een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 3 mei 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers asielaanvraag.

1.3. Op 10 december 2010 krijgen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (13 quinquies).

1.4. Op 18 december 2010 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 17 maart 2011 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18/12/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

{..}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen. De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is, Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Servië. De betrokkene kan reizen: hoewel dr. Glorieux in het medisch attest van 19/10/2010 stelde dat de betrokkene onmogelijk kan reizen naar het land van herkomst omdat de ernstige pathologie van de betrokkene elke verre reis onmogelijk maakt en zeker niet naar het land van herkomst omdat de etiologie en de pathogenese van haar ziek zijn daar hun oorsprong vonden, merken we op dat dit laatste geen strikte medische contra-indicatie om te reizen betreft en dat de aandoening van betrokkene in consolidatie ook geen medische contra-indicatie om te reizen vormt, Dat uit de beschikbare medische gegevens ook niet blijkt dat er bij de betrokkene sprake was (is) van een (actuele) instabiele medische toestand of van een andere (actuele) strikte medische contra-indicatie om te reizen er blijkt evenmin dat de medische problematiek bij de betrokkene dermate ernstig was/is dat hospitalisatie noodzakelijk was/voorzien werd (cfr. er blijkt niet dat de betrokkene in verband met deze aandoening al gehospitaliseerd is geweest; dr. Glorieux bevestigde in het voorgelegde medisch attest wel dat de nabijheid van een ziekenhuis noodzakelijk is, maar dan niet meer noodzakelijk zoals dat voor een doorsnee Belgische landgenoot noodzakelijk is), noch dat de betrokkene momenteel gehospitaliseerd zou zijn. Uit de bovenstaande herkomstlandinformatie blijkt ook dat de noodzakelijke zorgen beschikbaar zijn in Servië. De ondersteunende aanwezigheid van familieleden (haar gezin) is, gezien de aard van de problematiek, aan te bevelen. Wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling en opvolging in Servië blijkt (zie administratief dossier) dat er in Servië een algemeen systeem van sociale en medische zekerheid bestaat, die betaalt de volledige kosten van de behandeling en de medicatie voor werklozen. Zelfs behandeling in gespecialiseerde voorzieningen en ziekenhuizen. Bovendien kan een terugkeerder na terugkeer in Servië spoedeisende medische zorg ontvangen zonder bijdrage voor de nationale ziektekostenverzekering te betalen. De terugkeerder moet wel binnen 30 dagen (uiterlijk 60 dagen) na terugkeer gewone ziektekostenverzekering aanvragen. De verplichte verzekering geldt voor verschillende categorieën personen en hun gezinsleden en ook voor personen zonder inkomen. Er zijn geen geografische beperkingen in de toegankelijkheid tot medische behandelingen en medicatie. Bovendien vermeldt de arts-attaché nergens dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan zij zelf instaan voor de (eventuele) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers betogen het volgende:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht. Dat de bestreden beslissing vermeldt dat er medische hulp mogelijk zou zijn in het land van herkomst. Dat verzoekers evenwel benadrukken dat de afstand tussen hun woonplaats en het eerste ziekenhuis ongeveer 400 km bedraagt, zodat het voor verzoeker dan ook onmogelijk is om deze afstand te overbruggen, gezien zijn gezondheidstoestand en gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst. Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat de verzoeker wel degelijk zeer ernstig ziek is, en dat het niet kan dat verzoekers aanvraag geweigerd wordt, zonder verzoeker zelf medisch te onderzoeken. Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekers geweigerd wordt. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R W, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonnodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Vooreerst dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

De memorie van toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“(…) Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (…)”* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

2.4. De ambtenaar-geneesheer K.G. {...} heeft inzake verzoekster S.I. {...} in haar medisch verslag van 9 maart 2011 de volgende analyse gemaakt over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische behandelingen:

“(…) Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland Servië:

- Verwijzend naar de informatie dd 4/3/2011 afkomstig van de geneesmiddelenbank Delphi Care (met informatie over Belgische en buitenlandse specialiteiten, via www.delphicare.be) : hieruit blijkt dat oa. Cipralax (farmaceutische stof escitalopram) verkrijgbaar is in Servië. Over de beschikbaarheid van Circadin in Servië werd geen informatie teruggevonden, doch andere hypnotica/slaapmiddelen zijn wel verkrijgbaar in Servië : bijvoorbeeld Stilnox (farmaceutische stof zoipidem), Nipam (farmaceutische stof nitrazepam) Over de beschikbaarheid van een analgetisch combinatiepreparaat paracetamol + codeïne in Servië werd evenmin informatie teruggevonden, doch andere analgetica/pijnstillers zijn wel verkrijgbaar in Servië bijvoorbeeld Panadol (farmaceutische stof paracetamol), Caffebol (farmaceutische stof paracetamol + coffeïne + codeïne), Kombikaf (farmaceutische stof ascorbinezuur ÷ paracetamol + codeïne), Dikalm (farmaceutische stof acetylsalicylzuur + paracetamol + codeïne).

- Verwijzend naar de informatie dd. 4/3/2011, bekomen via

(... lijst websites)

hieruit blijkt dat er in Servië huisartsen, psychiaters en neuropsychiaters werkzaam zijn. Dat psychotherapie mogelijk is in Servië en dat hospitalisatie psychiatrie eveneens mogelijk is in Servië. De noodzakelijke medicamenteuze behandeling is met andere woorden beschikbaar in Servië; indien noodzakelijk/gewenst kunnen Circadin (melatonine) en Dafalgan codeïne (paracetamol + codeïne) vervangen worden door een ander hypnoticum resp, een ander analgeticum. Psychotherapie en psychiatrische behandeling/opvolging zijn eveneens beschikbaar in Servië.

De betrokkene kan reizen hoewel dr. Glorieux in het medisch attest van 19/10/2010 stelde dat de betrokkene onmogelijk kan reizen naar het land van herkomst omdat de ernstige pathologie van de betrokkene elke verre reis onmogelijk maakt en zeker niet naar het land van herkomst omdat de etiologie en de pathogenese van haar ziek-zijn daar hun oorsprong vonden, merken we op dat dit laatste geen strikte medische contra-indicatie om te reizen betreft en dat een PTSS in consolidatie ook geen medische contra-indicatie om te reizen vormt. Dat uit de beschikbare medische gegevens ook niet blijkt dat er bij de betrokkene sprake was (is) van een (actuele) instabiele medische toestand of van een andere (actuele) strikte medische contra-indicatie om te reizen: er blijkt evenmin dat de medische problematiek bij de betrokkene dermate ernstig was/is dat hospitalisatie noodzakelijk was/voorzien werd (cfr. er blijkt niet dat de betrokkene in verband met dit PTSS gehospitaliseerd is geweest dr. Glorieux bevestigde in het voorgelegde medisch attest wel dat de nabijheid van een ziekenhuis noodzakelijk is, maar dan niet meer noodzakelijk zoals dat voor een doorsnee Belgische landgenoot noodzakelijk is), noch dat de betrokkene momenteel gehospitaliseerd zou zijn. Uit de bovenstaande herkomstlandinformatie blijkt ook dat de noodzakelijke zorgen beschikbaar zijn in Servië. De ondersteunende aanwezigheid van familieleden (haar gezin) is, gezien de aard van de problematiek (PTSS), aan te bevelen (...)"

2.5. In de bestreden beslissing, waar verwezen wordt naar het verslag van de ambtenaar-geneesheer zoals hierboven geciteerd, wordt afdoende gemotiveerd waarom het aangehaalde medische probleem van verzoekster niet van die aard is dat het een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verantwoord. Het komt niet aan de Raad toe om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Waar verzoekers benadrukken dat de afstand tussen hun woonplaats en het eerste ziekenhuis ongeveer 400 km bedraagt en het onmogelijk is voor verzoekster om die afstand te overbruggen, wijst de Raad erop dat dit een loutere bewering betreft die niet concreet gestaafd wordt. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld op basis van het medische verslag van 9 maart 2011 dat er een adequate medische behandeling voorhanden is in Servië geënt op de medische nood van verzoekster. Bovendien wordt duidelijk gesteld dat verzoekers bij machte zijn om te reizen. De hierboven vernoemde argumentatie van verzoekers doet geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing, met name het feit dat uit het door verzoekster voorgelegde medisch attest blijkt dat verzoekster een aandoening heeft waarvoor een behandeling beschikbaar is in Servië waardoor er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen terugkeer naar dat land. Het betoog van verzoekers, beperkt tot een loutere bewering, is niet van dien aard dat het de informatie verstrekt door de ambtenaar-geneesheer die rekening heeft gehouden met verzoekers' concrete situatie, op basis hiervan kan worden weerlegd.

In zoverre verzoekers kritiek uiten op het feit dat verzoekster zelf niet medisch onderzocht werd door de ambtenaar-geneesheer, dient gesteld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid laat, doch niet de verplichting, om de betrokken vreemdeling zelf medisch te onderzoeken. Het komt aan de ambtenaar-geneesheer toe soeverein te oordelen of een eigen medisch onderzoek noodzakelijk is.

Verzoekers menen tenslotte dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen dienen te worden gevraagd alvorens een beslissing te nemen. In de mate dat verzoekers hiermee tevens doelen op een schending van de hoorplicht, dient gesteld dat deze plicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het 'horen' betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoekers dienen, wanneer zij om een machtiging tot verblijf om medische redenen vragen, alle dienstige gegevens en stukken bij te brengen ter staving van hun aanvraag. Uit de bespreking hoger blijkt dat verzoekers via hun aanvraag in de gelegenheid zijn gesteld alle dienstige stukken en gegevens bij te brengen ter staving van hun aanvraag en dat de verwerende partij in haar beoordeling van de aanvraag deze gegevens en stukken in ogenschouw heeft genomen.

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER